

PĂMÂNT ȘI OAMENI: PATRU TIPURI

- Duminica a 21-a după Rusalii, Pilda Semănătorului -

Există un singur Semănător și un singur fel de sămânță, dar sunt patru categorii de pământ. Solul inimii este singurul element variabil. Așadar, vina pentru aparenta ineficiență a semănării cuvântului Sfintei Evangheliei nu-i aparține nici Semănătorului (fie Mântuitorul Hristos, fie lucrătorii Lui, preoții), nici seminței Evangheliei. Problema este legată de calitatea solului din care este alcătuită inima omului în care ajunge această sămânță. Unii oameni își deschid inima lui Dumnezeu și primesc Evanghelia din lucruri care ni se par banale. O participare la Sfânta Liturghie, o predică citită sau ascultată, citirea unei cărți religioase prăfuită de vreme, îi pot conduce pe oameni la calea adevărului. Pe alții însă, nici tunetele de pe Sinai, nici scenele teribile ale răstignirii Mântuitorului, nici pătimirile sfinților mucenici, nu-i determină să primească adevărul. De multe ori, noi căutam cauzele necredinței oamenilor în sărăcie, grijile familiei, stres sau în alte o mie de lucruri de suprafață. Însă adevărata cauză se află la purtător: solul inimii nu este același la toți oamenii. Și această calitate a terenului inimii noastre depinde de noi, doar de noi. Pilda semănătorului ne prezintă patru tipuri de relații care exista între om și Cuvântul lui Dumnezeu: **1. nepăsarea;** **2. superficialitatea;** **3. dualitatea** (inima împărțită) și **4. seriozitatea.** În funcție de aceste atitudini, oamenii (*în inima cărora e semănată sămânța Evangheliei*) se împart și ei în patru categorii: **1. NEPĂSĂTORII** - cei pe care nu-i interesează valorile veșnice. Umblând din floare în floare și căutând doar plăcerile vieții, aceștia sfârșesc cu aripile frânte. **2. SUPERFICIALII** - oamenii care, deși au intenții bune, sunt slabi și fără temelie, căci se opresc doar la suprafața lucrurilor. **3. PĂTIMAȘII** - cei care, deși primesc adevărul și îl apreciază, se lasă biruiți de vechile lor obiceiuri păcătoase. În viața lor, sămânța adevărului nu va putea niciodată să aducă rod. **4. SERIOȘII** - cei care iubesc adevărul, lăsându-și inima la dispoziția Duhului Sfânt. În viața acestor oameni rodul nu întârzie să apara. Iar rodul va fi bogat. Fiecare om se poate încadra, în anumite momente ale vieții, într-una din aceste patru categorii de pământ. Uneori Cuvântul pe care-l auzim cade lângă drum, uitându-l ca și cum nu l-am fi auzit niciodată. Fie „pasărea” somnolenței, fie cea a neatenției, fie cea a spiritului critic, ne pot face să fim uneori pământ de lângă drum. Alteori, ne entuziasmăm mult prea repede față de o faptă bună, însă ne pierdem elanul imediat și, neavând rădăcină adâncă, renunțăm. Alteori, mergem pe calea adevărului mulți ani cu perseverență, dar în final, spini îngrijorătorilor sau al plăcerilor păcătoase biruiesc și totul este pierdut. Există și momente în care suntem pământ bun, afânat, doritor să primească adevărul asemenea unui burete. Atunci aducem rod bogat. De cine depinde situație în care ne putem afla? Doar de noi și de alegerea pe care o facem!

Delăsarea noastră cea de toate zilele

Vedem peste tot copii delăsători, tineri delăsători și adulți delăsători. Toate aceste „categorii” ne trec prin fața ochilor în fiecare zi. Însă nu de fiecare dată suntem capabili să vedem care sunt cauzele reale ale acestei stări. Delăsarea are adesea drept cauză un vid interior, o lipsă de sens pe care omul o resimte în multe situații din viața lui. Persoana în cauză se străduiește, dar nu reușește să biruiască această stare care-i paralizează acțiunile, îi împietrește inima, îi împrăștie gândurile. Chiar și înfățișarea celui delăsător ne dovedește că este ceva în neregulă cu el: hainele sunt adesea mototolite, pantofii vechi și nefăcuți, iar gesturile rămân dezordonate. Toate acestea nu se petrec pentru că ar fi trecut printr-o mare suferință sau ar fi sărac, ci pentru că nu are grijă de el. Pentru a nu deveni delăsător trebuie să-ți asumi inițiative. Iar prima inițiativă este legată de felul tău de a fi, o inițiativă care, de fapt, nu se încheie niciodată. Când un creștin râvnitor își începe viața duhovnicească, el află în primul rând cine este de fapt. Uneori, faptul că Dumnezeu ne pune în față o „oglinză” spirituală ne șochează. Nu ne-am fi închipuit că înfățișarea noastră sufletească lasă atât de mult de dorit. Însă aici intervine prima diferență fundamentală între a fi delăsător și a fi un om care-și asumă inițiativa și nu lasă evenimentele cotidiene să-l transforme într-un obiect: acceptarea. Creștinul acceptă faptul că nu este perfect, că atât viața sa interioară, cât și cea exterioară lasă mult de dorit și vrea să schimbe cumva tot ceea ce simte că nu funcționează în chip natural în viața sa. Delăsătorul, în schimb, nu dorește să se cunoască prea bine pe sine. Trăiește cum se poate, la întâmplare, fără prea multe îndoieli, dar și fără certitudini. Omul delăsător este tăcut, fără să ascundă un gând, o intenție și nici măcar nu pare călăuzit de un instinct oarecare. Cresc în natură și ierburi pe care nu le mănâncă nici oamenii, nici animalele, nici păsările. Au un singur merit: cresc din pământ, fixează țărâna să n-o ia ploile. Delăsătorul semăna cu astfel de iarbă. Câți dintre oameni nu cresc astfel, doar pentru a „amesteca” mulțimea în mijlocul căreia trăiesc? Însă sunt și cazuri în care, din cauza unei traume, omul ajunge să fie delăsător. De exemplu, oamenii care trăiesc într-o perioadă de doliu sau se află într-o vreme de convalescență pot deveni ușor delăsători. Însă, după ce acest timp trece, ei revin la o existență normală. Și mai există o categorie de persoane delăsătoare în mod deliberat, care se alintă tot timpul și îi consideră pe ceilalți responsabili de împlinirea tuturor dorințelor lor. De regulă, așa sunt copiii răsfățați, tinerii cărora le place să lenevească și adulții pur și simplu iresponsabili. Însă, din fericire, acești oameni au fost totuși rari, pentru că, dacă s-ar fi înmulțit numărul lor, orice societate s-ar fi destrămat foarte repede. În concluzie, Dumnezeu ne pune întrebarea: „Vei fi un om cu inițiativă, capabil să se cunoască pe sine sau vei alege delăsarea și te vei înstrăina și de tine însuși și de ceilalți?”

SIMPLITATEA

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreeate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu

existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne dezicem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor

care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despătimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebănuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevădea ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prosperității, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Omului, sănătos, simplu, normal și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 21 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 22 octombrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 23 octombrie	07:00 10:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Rostul apropierii de Dumnezeu

Un tânăr a mers la un preot și i-a spus: „Părinte, eu nu mai vin niciodată la biserică”. „De ce, care este motivul?”. „Păi, cum să mai vin? Aici văd o femeie care bârfește despre altă femeie. Domnul din față nu stă atent, în timpul Sfintei Liturghii oamenii butonează telefonul mobil, și să nu mai vorbesc despre comportamentul egoist al persoanelor după ce pleacă de la biserică...”. Preotul îi răspunde: „Ai dreptate. Dar înainte de a părăsi definitiv Biserica, aș vrea să-mi faci o favoare. Ia, te rog, acest pahar plin cu apă și înconjoară de trei ori biserica, fără să verși vreo picătură de apă din pahar. După poți pleca”. „Doar atât?” – s-a mirat tânărul... A făcut cele trei ture, așa cum i-a cerut preotul. După ce a terminat, i-a spus: „Părinte, am făcut”. Preotul l-a întrebat: „În timp ce înconjurai biserica cu paharul în mână, ai observat vreo persoană care bârfea pe alta, sau persoane care butonau telefonul?”. Tânărul a răspuns: „Nu!”. „Știi de ce? Pentru că erai concentrat asupra paharului pentru a nu vărsa apa. În viața noastră este la fel. Când inimile noastre se concentrează pe Iisus Hristos, nu mai avem timp să ne uităm la greșelile oamenilor. Cei care părăsesc Biserica din cauza creștinilor ipocriți, cu siguranță că niciodată nu au intrat în ea pentru Domnul”.

Tânărul fără răbdare

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorba în vorba, tânărul îi spuse: „Părinte, sunt foarte păcătos. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și necuviincios. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?”. „Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!”. L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, și i-a spus: „Vezi acest vlăstar, știi ce este?”. „Da, părinte, un puiet de brad”. „Smulge-l!”. Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus: „Smulge-l acum pe acela”. „Dar e destul de mare, nu pot singur”. „Du-te și mai cheamă pe cineva”. Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată. „Acum scoateți bradul falnic de acolo”. „Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi și o sută de oameni”. „Acum vezi, fiule? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să ți-l scoată. Nu amână niciodată să-ți faci curățenie în suflet, în viață, mai târziu, va fi mult mai greu, chiar imposibil!”.